

การพัฒนาการเมืองเกี่ยวกับการบริหารการพัฒนาในประเทศ The Political Development in Relation to Development Management

สมปอง สุวรรณภุมมา¹, บุญเพ็ง สิทธิวงษา², อาทิตย์ แสงเฉวก³,
หทัยวรรณ ธัญญพานิชย์⁴

Sompong Suwannaphuma¹, Boonpeng Sittivongsa², Artit Saegchawek³,
Hathaiwan Tunyapanich⁴

Email : Sompongs9198@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาการเมืองเกี่ยวกับการบริหารการพัฒนาในประเทศ การพัฒนาทางการเมืองปัจจุบันทั่วโลกได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาเมืองเพราะการพัฒนาเมืองนั้น ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสังคมโลกและสังคมไทย มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง โดยแต่ละด้านเชื่อมโยงกันตลอดเวลาและส่งผลกระทบเป็นลูกโซ่นักวิชาการให้ความหมายไว้อย่างต่างการพัฒนาเมือง คือผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำระหว่างองค์ประกอบทางการเมืองด้วยกระบวนการต่างๆ ถือว่าเป็นองค์ประกอบทางการเมืองและการกระทำเช่นนี้ ทำให้เกิดผลการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งเดิมๆ ไปสู่สิ่งใหม่ๆ และสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้นนี้ต้องดีกว่าสิ่งเดิม ประชาชน และกลุ่มของประชาชนสังคมการเมืองระบอบ กบฏหรือเครื่องมือของรัฐ สังคม และเศรษฐกิจ

คำสำคัญ : 1. การพัฒนา 2. การเมือง 3. การบริหาร 4. ประเทศไทย

¹มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

¹Chaiyaphum Rajabhat University, Thailand.

^{2,4}มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

^{2,4}North Eastern University, Thailand.

³มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

³Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand.

*ได้รับบทความ: 22 กรกฎาคม 2563; แก้ไขบทความ: 11 ตุลาคม 2563; ตอรับการตีพิมพ์:
21 ตุลาคม 2563

Received: July 22, 2020; Revised: October 11, 2020; Accepted: October 21, 2020

ABSTRACT

This article aims to study the Political Development in Relation to Development Management Political development at present, countries around the world place great importance on urban development. Because of the political development affecting the changing economic system of the country which the world society and Thai society there is a change and develop quickly. Both economic Society and politics Each side is linked all the time and has an impact on the academic chain giving different meanings Political development Is the result of actions between political elements through various processes Considered a political element And doing this Resulting in changes from the same things To something new And this new thing must be better than the old people and groups of people Society, politics, regulations, mechanisms or state tools Society and economy.

Keywords : 1. Development 2. Politics 3. Administration 4. Thailand

1. บทนำ

การบริหารโครงการภาครัฐถือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของแผนการดำเนินงานโดยทั่วไป องค์การมักจะจัดทำแผนใน 2 ลักษณะ คือ แผนมหภาคและแผนจุลภาค ที่จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาองค์การ ประกอบด้วยกิจกรรมที่เกิดจากโครงการ เพื่อสนับสนุนโครงการ และความคาดหวังที่จะได้ผลตอบแทนให้เกิดความคุ้มค่าในการดำเนินงาน มีวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนและมีหน่วยงานรับผิดชอบในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงาน เหมาะสมกับเวลา และงบประมาณที่ตั้งไว้ ดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จจึงต้องอาศัยการบริหารโครงการที่มีประสิทธิภาพจะต้องสอดคล้องและสนับสนุนแผนงาน มีรูปแบบการดำเนินงานที่ได้จัดเตรียมไว้อย่างมีระบบ การดำเนินงานของโครงการจะต้องเป็นที่ตกลง ได้รับการสนับสนุนเอาใจใส่ดูแลจากผู้เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ และที่สำคัญโครงการจะต้องได้รับการตรวจสอบและการประเมินผลอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพื่อการดำเนินงานของโครงการบรรลุถึงเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ (พระมหาบุญเลิศ อินทปญโญ, 2554 : 251)

การพัฒนาทางการเมืองปัจจุบันประเทศต่างๆ ทั่วโลก ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาเมือง เพราะการพัฒนาการเมืองนั้น ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสังคมโลกและสังคมไทย มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง โดยแต่ละด้านเชื่อมโยงกันตลอดเวลาและส่งผลกระทบเป็นลูกโซ่การพัฒนาการเมืองหมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำระหว่างองค์ประกอบทางการเมืองด้วยกระบวนการต่างๆ ถือว่า

เป็นองค์ประกอบทางการเมือง และการกระทำเช่นนี้ ทำให้เกิดผลการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งเดิมๆ ไปสู่สิ่งใหม่ๆ และสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้นนี้ต้องดีกว่าสิ่งเดิม ฉะนั้นการพัฒนาการเมืองนั้น ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อกระบวนการทางการเมือง จะกระทำร่วมกัน ได้แก่ ประชาชน และกลุ่มของประชาชนสังคมการเมืองระเบียบ(รัฐธรรมนูญ) กลไกหรือเครื่องมือของรัฐ สังคมและเศรษฐกิจ (ชูเกียรติ ลีสุวรรณ, 2545 : 4)

นอกจากนี้การบริหารโครงการยังได้นำมาใช้ในการประสาน และควบคุมกิจกรรมที่มีความสลับซับซ้อนในการดำเนินงาน ได้แก่โครงการที่เกี่ยวกับการรักษาสภาพแวดล้อมที่พึงประสงค์ในสังคม เช่น โครงการด้านความมั่นคง โครงการความร่วมมือระหว่างภูมิภาคของโลก เป็นต้น โครงการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการประชาชน เช่น โครงการด้านสุขภาพอนามัย ด้านการศึกษา ด้านการฝึกอบรม ด้านการฟื้นฟูสภาพจิตใจ ด้านการชลประทานเพื่อการอุปโภคบริโภค เป็นต้น การบริหารโครงการในกิจกรรมเหล่านี้ ทำให้ชีวิตของคนในสังคมได้รับความสะดวกสบายและมีคุณภาพชีวิตที่สูงขึ้น ดังนั้นการบริหารโครงการจึงมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนในสังคมนั้นๆ ด้วย (สมรรัตน์ นิรันดร์เกียรติ, 2558 : 15)

การพัฒนาประเทศเป็นกลไกขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้เท่าเทียมกับประเทศที่เจริญแล้ว และการพัฒนาอาจจะยึดรูปแบบจากต่างประเทศเป็นแผนแม่บทการพัฒนาประเทศจะต้องคำนึงถึงบริบทประเทศไทย ต้องนำข้อมูลมาวิเคราะห์ถึงความเหมาะสม เกี่ยวกับบริหารพัฒนานำมาเปรียบเทียบให้เกิดความสมดุลหรือนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับภูมิประเทศ จะเห็นจากสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ก็ได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศโดยนำแนวคิดการบริหารการพัฒนาและการปกครองศึกษาจากต่างประเทศ นำแนวความคิดมาปรับปรุงให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทยและใช้ปัจจุบันการพัฒนาประยังส่งผลสู่ชุมชนถือเป็นสังคมฐานรากที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์มีวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่แตกต่างและประเทศไทยก็อยู่ในช่วงระยะเวลาการพัฒนาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมายทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง โดยเฉพาะวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่กำลังประสบอยู่ในปัจจุบันเพราะคนไทยไม่สามารถพึ่งตนเองในทางเศรษฐกิจได้ (ศุภชัย ยาวะประภา, 2548 : 243)

วิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย มีลักษณะเป็นสังคมสองระบบที่มีทั้งระบบทุนและระบบชุมชนทำให้เกิดการบริโภควิถีอย่างฟุ่มเฟือยเกิดปัญหาชุมชนพึ่งตนเองได้น้อยลงส่งผลให้ชุมชนมีความอ่อนแอประสบปัญหาสูญเสียวัฒนธรรมในการพึ่งพาอาศัยกันและกันมีการแก่งแย่งแข่งขันกันสูงในส่วนี้ย่อมส่งผลกระทบอย่างมากต่อความต้องการของประชชน จึงจำเป็นจะต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติใหม่ๆ โดยการนำการมีส่วนร่วมเข้ามาประยุกต์ใช้ในภาคส่วนต่างๆ เพราะการมีส่วนร่วมมีบทบาทอย่างมากในการบริหารการพัฒนาประเทศ โดยอาศัยภาคีเครือข่ายกลุ่มต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน โครงการในการพัฒนาประเทศ ทั้งในด้านการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทุนมนุษย์

เพื่อให้ต้องใจทศนโยบายของรัฐบาลสู่ไทยแลนด์ 4.0 อย่างมีประสิทธิภาพ (พระบุญเพ็ง สิทธิวงษา, พระรัฐพงษ์ สิงห์สาร, สันชัย พรหมสิทธิ์, มงคล ศรีแสง, 2563 : 95)

2. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการเมือง

การพัฒนาการเมืองคือทฤษฎีการเมืองหรือกระบวนการทฤษฎีที่มองว่าความสามารถที่ระบบการเมืองทำให้คนในสังคมสนับสนุนในกิจกรรมทางการเมือง และเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม โดยการระดมทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรธรรมชาติเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของสังคมและเพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ของสังคม โดยเป้าหมายของการพัฒนาทางการเมืองคือ “การสร้างสถาบันเพื่อจัดระเบียบการมีส่วนร่วมทางการเมือง” เป็นสำคัญ มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการพัฒนาการเมืองเกี่ยวกับการบริหารการพัฒนาในประเทศ ไว้ดังนี้

FAO (1984 : 76) ได้กล่าวถึงการพัฒนาประเทศว่า จะต้องจัดความยากจนของประชาชนลดปัญหาการว่างงาน และสร้างความสมดุลกลมกลืนทางสังคม โดยลดการมีช่องว่างของชนชั้นซึ่งจำเป็นที่จะเน้นในด้านการพัฒนาส่วนน้อยทางสังคม ซึ่งจะต้องมุ่งเน้นในการขจัดปัญหาความยากจน การกระจายความเป็นธรรม และการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้เขาเหล่านั้นสามารถช่วยเหลือตนเองได้

Edward W. Weidner (1962 : 243) นักวิชาการชาวอเมริกัน กล่าวว่า การบริหารการพัฒนาประเทศ หมายถึง การปรับเปลี่ยนมรรควิธีในการบริหารให้เข้ากับจุดประสงค์ต่างๆ ของแผนงานหรือนโยบายของรัฐบาล ซึ่งก่อนอื่นต้องทราบถึงความต้องการของรัฐบาลว่า มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาประเทศอย่างไร และจึงนำการบริหารมาช่วยในการปฏิบัติการให้สำเร็จตามความมุ่งหมายนั้นเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของปัจเจกและปัจเจกภายนอก

ดิน ปรัชญฤทธิ์ (2555 : 145) กล่าวว่าการบริหารการพัฒนาประเทศ หมายถึงการนำเอาความสามารถที่มีอยู่ในการพัฒนาการบริหารของรัฐบาลมาลงมือปฏิบัติตามนโยบาย แผนงานหรือโครงการพัฒนาประเทศต่างอย่างจริงจัง เพื่อให้บังเกิดความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีตามที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า และเปลี่ยนแปลงตามที่ได้มีจุดมุ่งหมายในด้านความเจริญของงานทั้งด้านเศรษฐกิจด้านสังคม และการเมืองของประเทศที่จะนำไปสู่การลดความทุกข์ยากของประชาชนและองค์กรต่างๆ

วิฑูรย์ ภูษ (2548 : 13) ให้ความหมายการพัฒนาการเมือง หมายถึง กิจกรรมทั้งหลายของประชาชน แต่ละบุคคลที่ต้องการมีอิทธิพลผลักดันให้เกิดผลงานทางการเมืองตามต้องการเท่านั้น แต่ยังรวมถึงกิจกรรมเป็นการยอมรับสนับสนุนในเชิงพิธีการด้วย ผู้ที่ยอมรับรัฐบาลที่แสดงออกโดยการปรับพฤติกรรมตนเองตามคำสั่งหรือข้อเรียกร้องของรัฐบาลแต่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยก็พยายามก่ออิทธิพลผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขใหม่การมีส่วนร่วมทางการเมืองจึงมีทั้งที่เป็นการต่อต้าน เช่น เติบวนประท้วง การก่อจลาจลและทั้งที่เป็นการสนับสนุน เช่น การให้ความร่วมมือทางการเมือง

สมคิด บางโม (2548 : 175) กล่าวว่า การพัฒนาการเมืองหมายถึง การตัดสินใจเลือกทางปฏิบัติซึ่งมีหลายทางเป็นแนวปฏิบัติไปสู่เป้าหมายที่วางไว้การตัดสินใจนี้ อาจเป็นการตัดสินใจที่จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือหลายสิ่งหลายอย่าง เพื่อความสำเร็จตรงตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ในทางปฏิบัติการตัดสินใจ มักเกี่ยวข้องกับปัญหาที่ยังยากสลับซับซ้อน และมีวิธีการแก้ปัญหาให้วินิจัยมากกว่าหนึ่งทางเสมอ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้วินิจัยปัญหาว่าจะเลือกสั่งการปฏิบัติโดยวิธีใดจึงจะบรรลุเป้าหมายอย่างดีที่สุดและบังเกิดผลประโยชน์สูงสุดแก่องค์กรนั้น

Jame W. Davies, (1980 : 226) ให้ความหมายของการพัฒนาการเมืองว่า เป็นการเพิ่มความเสมอภาคของประชาชน การเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเลือกผู้นำรัฐบาลและการเพิ่มบูรณาการหรือความกลมเกลียวของชาติ.

Micheal C. Hudson (1967 : 821) ให้ความหมายของการพัฒนาการเมืองว่าเป็นสมรรถนะหรือความสามารถของระบบการเมืองที่ยอมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งการกระทำเช่นนั้น จะช่วยให้ระบบการเมืองมีความแข็งแกร่งและมีความเป็นสถาบันมากขึ้น

A.F.K. Organski (1965 : 7) มองว่าการพัฒนาการเมืองเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของรัฐบาลในอันที่จะใช้ทรัพยากรมนุษย์และวัตถุเพื่อวัตถุประสงค์ของชาติ นอกจากนี้ A.F.K. Organski เห็นว่าการพัฒนาการเมืองนั้นจะดำเนินการไปตามขั้นตอน เพราะการเมืองของการสร้างชาติการเมืองของการทำให้เป็นอุตสาหกรรม การเมืองของสวัสดิการ และการเมืองของความมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์

Joseph La Palombara and Myron Weiner (1966 : 4) มองการพัฒนาทางการเมืองเป็นสองมิติ มิติแรกรวมถึงความเปลี่ยนแปลงทางด้านการแบ่งแยกหน้าที่ในการปฏิบัติภารกิจทางการเมืองน้ำหนักรวมถึงกิจกรรมทางการเมืองเมื่อเทียบกับกิจกรรมอื่นๆ การมุ่งความสำเร็จ และความเป็นไปได้ในทางโลกหรือฆราวาส หรือการใช้เหตุผล (ทั้งสี่ด้านนี้เรียกว่า ความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองดังได้กล่าวมาแล้ว) ส่วนมิติหลังรวมถึงสมรรถนะของระบบการเมืองที่จะจัดการกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากข้อเรียกร้องของประชาชน ส่วนในผลงานของลาพาลอมบาราที่ร่วมมือกับ Weiner นั้นเห็นว่าการพัฒนาทางการเมืองหมายถึงมาตรการที่จะยอมให้ประชาชนที่มีได้เป็นสมาชิกของชนชั้นหัวกระทิเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดชะตากรรมของประเทศชาติ เป็นจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

Lucian W.Pye and Sidney Verba (1965 : 45) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาทางการเมืองไว้ เป็น 3 ส่วน ด้วยกัน คือ 1)ในส่วนที่เกี่ยวกับประชาชน การพัฒนาทางการเมือง หมายถึงการเปลี่ยนแปลงสถานภาพไพร่ฟ้ามาเป็นประชาชนที่มีส่วนในการกำหนดชะตากรรมของตนเองและประเทศชาติ มีความเสมอภาคและอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่มีลักษณะเป็นสากล(Universalistic) มิใช่

กฎเกณฑ์ที่มีลักษณะเป็นการเฉพาะราย(Particularistic) 2) ในส่วนที่เกี่ยวกับผลงานของรัฐบาล การพัฒนาทางการเมืองเป็นการเพิ่มสมรรถนะของระบบการเมืองในการให้บริการสาธารณะ การควบคุมความขัดแย้งและการสนองความต้องการของประชาชน 3) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์กรของหน่วยการปกครองการบริหาร การพัฒนาทางการเมือง หมายถึง การแบ่งแยกหน้าที่ในการปฏิบัติภารกิจทางการเมือง(Differentiation) มีภารกิจที่เฉพาะเจาะจง(Specificity) และมีบูรณาการขององค์กรและสถาบันที่เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น

นอกจากนี้ Lucian W.Pye and Sidney Verba ยังกล่าวด้วยว่าหากมองในวงกว้างแล้ว การพัฒนาทางการเมืองจะครอบคลุมถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. สภาพแวดล้อมทางการเมืองที่เป็นเงื่อนไขที่จำเป็น(Prerequisite) สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจ
2. ผลงานและสมรรถนะทางการบริหารที่จะนำเอานโยบายไปปฏิบัติ
3. รูปแบบพฤติกรรมทางการเมืองที่มีลักษณะเป็นสมัยใหม่มากกว่าดั้งเดิม
4. ผลงานและสมรรถนะของระบบการเมืองในการตอบสนองข้อเรียกร้องและความท้าทายจากประชาชน
5. การสร้างชาติ-รัฐ ที่สามารถปฏิบัติภารกิจในโลกสมัยใหม่ได้
6. การพัฒนาประชาธิปไตย ซึ่งรวมถึงเสรีภาพ อธิปไตย และสถาบันทางการเมืองที่มีความเป็นอิสระ

Gabriel A. Almond and G. Bingham Powell (1996 : 14) มองว่าการที่จะพิจารณาว่าระบบการเมืองใดมีการพัฒนามากน้อยเพียงใด ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรทั้งหมด 16 ตัวแปรและตัวแปรเหล่านี้อาจแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวแปรหรือภารกิจการแปลงสิ่งที่ป้อนเข้าไปให้กลายเป็นผลออกมา(Conversion function) กลุ่มนี้มีตัวแปรอยู่ทั้งหมด 6 ตัวแปร คือ การกระตุ้นให้ตระหนักถึงผลประโยชน์รวบรวม ผลประโยชน์ให้เป็นกลุ่มก้อน การติดต่อสื่อสารทางการเมือง การกำหนดกฎเกณฑ์การประยุกต์กฎเกณฑ์ และการตัดสินกฎเกณฑ์
2. กลุ่มตัวแปรสมรรถนะหรือความสามารถของระบบการเมือง กลุ่มนี้มีตัวแปรทั้งหมด 5 ตัวแปร คือ สมรรถนะในการสกัดเอาทรัพยากรมาใช้ สมรรถนะในการควบคุมดูแลพฤติกรรมของประชาชน สมรรถนะในการแจกจ่ายสินค้าและบริการ สมรรถนะทางด้านสัญลักษณ์และสมรรถนะในการสนองตอบข้อเรียกร้องของประชาชน
3. กลุ่มตัวแปรการบำรุงรักษาและปรับตัวของระบบการเมือง กลุ่มนี้มีตัวแปรทั้งหมด 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรการสรรหาผู้มาดำรงตำแหน่งทางการเมือง และตัวแปรการอบรมบ่มนิสัยทางการเมือง

4. กลุ่มตัวแปรอื่นๆ กลุ่มนี้มีตัวแปร 3 ตัวแปร คือ การแบ่งแยกหน้าที่ในการปฏิบัติการทางเมือง ความเป็นไปได้ในทางโลกหรือฆราวาส หรือการใช้เหตุผล และความเป็นอิสระของระบบการเมือง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การที่จะพัฒนาการเมืองหรือจะดำเนินการทางการเมืองได้นั้น จะมียุคประกอบหรือปัจจัยหลายๆ ทำให้การพัฒนาการเมืองประสบผลสำเร็จได้ ไม่ว่าจะเป็นภาคประชาชน ศาสนา วัฒนธรรม วิถีชีวิตของคนด้วย ถือว่าเป็นองค์ประกอบทางเมืองมียุคประกอบเพื่อเป็นการบ่งบอกถึงยุทธวิธีในการพัฒนาการเมือง และการบริหารการพัฒนาประเทศ ที่จำเป็นจะต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์ ข้าราชการประจำในปัจจุบันขณะที่โลกได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

3. สรุป

การพัฒนาประเทศกับการปรับเปลี่ยนแนวทางการบริหารและการพัฒนาเต็มรูปแบบ ตั้งแต่ยุคอดีตมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งทำให้แนวทางในการบริหารการพัฒนาเกี่ยวข้องกับองค์กรที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมากที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานภาครัฐจะมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อการบริหารพัฒนาประเทศโดยเฉพาะในยุคที่สภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งปัจจุบันกำลังก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลง และมีแนวทางการพัฒนาประเทศไปสู่ประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้า มีความทันสมัยและใช้นวัตกรรมเข้ามาเป็นเครื่องมือช่วยบริหารพัฒนาระบบโครงสร้างของประเทศให้ทันสมัยทัดเทียมเท่านานาประเทศที่พัฒนาแล้วโดยมีเป้าหมายหลักในการบริหารพัฒนาประเทศสู่ความเป็นเลิศ และยังสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้อย่างเท่าทัน เพื่อเกิดการขจัดความต้องการของประชาชน และองค์กรต่างๆ ที่ต้องการพัฒนาสู่ความทันสมัยในช่วงเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาสู่ประเทศอุตสาหกรรม ต้องการยกระดับมาตรฐานการครองชีพ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เพื่อต้องการเพิ่มระดับรายได้ประชาชาติในอัตราที่สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของประชากรภายในประเทศ

การเมืองมีการพัฒนามาตั้งแต่ยุคเริ่มต้น เป็นยุคที่อยู่ในช่วงการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ทำให้เกิดการยึดอำนาจหรือการปฏิวัติรัฐประหารอยู่ตลอดเรื่อยมาจนถึงยุคที่ประชาชนรับไม่ได้กับการกระทำของรัฐ จึงมีการรวมตัวกันออกมาเรียกร้องประชาธิปไตยเกิดขึ้น โดยแกนนำประชาชนและนักศึกษา จึงทำให้เกิดเหตุการณ์ครั้งประวัติศาสตร์ และเหตุการณ์นั้น ก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตลอด ซึ่งปัจจุบันได้นำคิดการกระจายอำนาจการปกครอง เพื่อการบริหารจัดการและลดขั้นตอนการบริหารลง และองค์กรที่มีบทบาทต่อการพัฒนาและดำเนินการต่างๆ เพื่อประโยชน์โดยมีการจัดตั้งองค์การขึ้นทำหน้าที่ปกครองนั้นๆ ในการกำหนดนโยบายและควบคุมให้มีการปฏิบัติเป็นไปตามนโยบายและการตัดสินใจการบริหาร เป็นการลดขั้นตอนการบริหารจัดการ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

การบริหารและสามารถตอบสนองความต้องการกลุ่มต่างๆ หรือการกระจายอำนาจไปให้หน่วยงานปกครองร่วมรับผิดชอบภายใต้ขอบเขตอำนาจหน้าที่และอาณาเขตของตนที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย การพัฒนาทางการเมืองประสบกับอุปสรรคและปัญหาทั้งทางด้านการยอมรับ ปัญหาด้านประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพการเมือง และปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองมาโดยตลอด เกิดจากยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อแข่งขันการค้าและความเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจ โดยมีความเชื่อว่า หากพัฒนาเศรษฐกิจ ทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น เศรษฐกิจของประเทศคล่องตัว มีการขยายอัตราทางด้านเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ปัญหาสำคัญที่ทำให้แผนพัฒนาการเมืองที่จัดทำขึ้นไม่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างสัมฤทธิ์ผล มีสาเหตุหลักมาจากการที่แผนพัฒนาการเมืองที่ผ่านมา เป็นแผนที่มุ่งเน้นบทบาทภาครัฐในการพัฒนาการเมืองเป็นสำคัญ ยังขาดกลไกและช่องทางการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ซึ่งเป็นพลังที่สำคัญในการพัฒนาการเมืองในระบอบประชาธิปไตยจะก้าวต่อไปได้ในประชาธิปไตยเพื่อสอดคล้องกับการบริหารพัฒนาแนวใหม่ ที่เน้นถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลการบริหารพัฒนาในอดีตเพื่อจัดความเหลื่อมล้ำภายในประเทศ ทั้งในด้านโครงสร้าง องค์กร วิธีการปฏิบัติงาน และแนวทางการประเมินผล ปัจจุบันการบริหารการพัฒนาประเทศเป็นการนำเอาเทคโนโลยีมาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการพัฒนา เพื่อความรวดเร็วและตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างทันท่วงทีในการบริการด้านต่างๆ เพื่อการบริการที่มีพื้นฐานจากภูมิปัญญา การจัดการอย่างเฉลียวฉลาด และบริการที่มีประสิทธิภาพในอนาคตของการแข่งขัน ถือเป็นการทำทางการบริหารสูง โดยมีเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารเข้ามาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่างๆ ในองค์กรรูปแบบนี้เป็น การแสดงให้เห็นถึงหลักการและวิธีคิด เป็นการมองปัญหาของระบบราชการแนวใหม่ภายใต้กระบวนการของการปฏิรูประบบราชการ ฉะนั้น องค์กรมหาชนเป็นหน่วยงานของรัฐที่ต้องการบริหารพัฒนาที่เกิดจากความคล่องตัว เน้นผลสำเร็จที่เกิดและประโยชน์ส่วนรวม และมีการกำกับดูแลที่แตกต่างจากส่วนราชการ ภายใต้เหตุผลที่จะลดปัญหาความสลับซับซ้อนของโครงสร้างการบริหาร และต้องการลดความขัดแย้งในการดำเนินการที่ทับซ้อนของความรับผิดชอบและอำนาจการบริหาร รวมทั้งเพื่อเปิดโอกาสให้มีการจัดระบบบริหารแนวใหม่ที่มีลักษณะเฉพาะให้มีความคล่องตัว มีการใช้ประโยชน์ในทรัพยากรและบุคลากรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด **ข้อเสนอแนะ**เพื่อนำไปประยุกต์ใช้

- 1)การพัฒนาการเมืองเกี่ยวกับการบริหารการพัฒนาในประเทศมีความสำคัญสำหรับประเทศกำลังพัฒนาควรเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินการของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการก้าวไปข้างหน้าพร้อมกับประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ
- 2)การพัฒนาการเมืองเกี่ยวกับการบริหารการพัฒนาในประเทศควรให้ความสำคัญต่อทุกภาคส่วนในการบริหารการพัฒนา เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของภาคประชาชนในการนำไปปฏิบัติอย่างคุ้มค่า
- 3)หลักการพัฒนาการเมืองเกี่ยวกับการบริหารการพัฒนาในประเทศ เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของประเทศ จะต้องการจัดทำแผนการนำไปใช้ในการพัฒนาอย่างสมบูรณ์แบบมีประสิทธิภาพ

4. เอกสารอ้างอิง

- ชูเกียรติ ลิสุวรรณ. (2545). **ระบบการเรียนรู้ที่มีอยู่ในท้องถิ่นภาคเหนือ**. คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ติน ปรัชญพฤทธิ์. (2555). **การบริหารการพัฒนา : ความหมาย เนื้อหา แนวทางและปัญหา**. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระบุญเพ็ง สิทธิวิชา, พระรัฐพงษ์ สิงห์สาร, สันชัย พรมสิทธิ์, มงคล ศรีแสง. (2563). บทบาทของพระสงฆ์กับการพัฒนาทุนมนุษย์สู่ไทยแลนด์ 4.0. **วารสารมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอภัยภูธร**. 9(1). 95-102.
- พระมหาบุญเลิศ อินทปญโญ. (2555). **การบริหารพัฒนา**. กรุงเทพมหานคร : จริยการพิมพ์.
- วิฑูรย์ ภูษ. (2548). **การมีส่วนร่วมทางการเมืองของบุคลากรภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหง**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์. คณะรัฐศาสตร์ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศุภชัย ยาวะประภา. (2548). **การบริหารงานบุคคลภาครัฐของไทย : กระแสใหม่และสิ่งท้าทาย**. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ยุคทอง จำกัด.
- สมคิด บางโม. (2548). **องค์การและการจัดการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : วิทย์พัฒน์.
- สมรรัตน์ นิรันดร์เกียรติ. (2556). **การบริหารความขัดแย้งให้เกิดประโยชน์**. กรุงเทพมหานคร : กองบัญชาการการศึกษา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- A.F.K. Organski. (1965). **The Stages of Political Development**. New York : Alfred A. Knopf.
- FAO. (1984). **Marketing Professional Services**. New York : Prentice Hall.
- Gabriel A. Almond and G. Bingham Powell. (1966). **Comparative Politics : A Development Approach**. Boston : Little, Brown and Co.
- Gabriel. A. Almond and Bingham G. Powell. (1996). **Comparative Politics Today : A World View**. New York : Harper Collins.
- Jame W. Davies. (1980). **Public Administration and Development : Notes on Their Relationship**. New York : Harper Collins.
- Joseph La Pa lombara and Myron Weiner (eds.). (1966). **Political Parties and Political Development**. Princeton. N.J. : Princeton University Press.
- Lucian W. Pye and Sidney Verba (eds.). (1965). **Political culture and Political Development**. Princeton. N.J. : Princeton University Press.

Micheal C. Hudson. (1967). A Case of Political Underdevelopment. **The University of Chicago Press Journal**. 29(4). 821-832.

Weidner, Edward W. (1962). **Development Administration : A New Focus for Research**. Tennessee : Kingsport Press.